

NE ÇOCUK SESİ, NE DE SESİMİZ...

Tuğçe ERGEN Gazi Hukuk

İçeriden yolu gözlüyoruz. Hep giden olmanın en kötü tarafı bu galiba.
Alışmışız bekleten olmaya. Zor geliyor beklemek.

Aylardır başlasın diye beklediğimiz bilim kampı başlıyor.
Çocuklar yurdun önüne gelmeye başlıyor.
Hepsi şaşkın şaşkın ortalığı süzüyor, ürkekçe bize bakıyor.
20 kişi birden 5 çocuğu karşılayınca haliyle birbirlerine daha da gömülüyorlar.
Sonra odaları için onları alıyor ve yerleştirmeye götürüyoruz.
Ben Ayşe'yi götürüyorum odasına. Girdiğimiz anda yatağa bakıp
"Bunlar benim için mi?" diye soruyor ve öğrenince sarılıp teşekkür ediyor.
Onu bırakıp aşağı indikten 10 dakika sonra aşağıya yatağına koyduğumuz tişört ve isimlikle geliyor. Çoğu insanın önem vermediği bir tişört o anlığına onu dünyanın en mutlu çocuğu yapmaya yetiyor.

Oturup konuşmaya başlıyoruz. Uçakla gelinmeyecek kadar yakın ama otobüste güneşi batıracak kadar da uzak bir yerden geldiğini söylüyor. Diğer arkadaşlarıyla niye oynamadığını sorduğumda gölgede oturup onları izlemenin daha zevkli olduğunu

söylüyor. Onu arkadaşlarıyla izlerken bırakıp çok uzaklardan gelen kardeşlerimizi almaya havaalanına gidiyorum diğer abla ve abilerden birkaçı ile. Kalabalık bir ekip geleceği için heyecanla giriyoruz Esenboğa'ya. Elimizde İLKİYAR yazılı pankartlarla iç hatlar gelişte beklemeye başlıyoruz. Zaman geçmek bilmiyor. Beklediğimiz tüm uçaklar indikten sonra 40 çocukla otobüse doğru gidiyoruz.

ODTÜ'ye giderken yolda hepsi camlara yapışıp şehre bakıyor. Sonra okul görünüyor. Onları indirirken Onur'a gözüm takılıyor. Okuluna gelip gelmediğimi soruyorum. "Evet geldiniz, turna kuşu yapmıştık yine yapar mıyız diyor?" Turna sözü verip yurda götürüyorum. Akşam tüm çocuklar geldikten sonra sunuma geçiyoruz.

Sabah ilk iş gruplara ayrılmak oluyor, kahvaltı yapıyoruz ve ilk seminer için gıda mühendisliğine gidiyoruz. Seminer sonrası matematik etkinliği için ringle SEM'e gidiyoruz. Orda çocuklar ve biz kibrit çekme oyunu öğreniyoruz. Daha doğrusu onlar öğrenip bizi yeniyor. Matematikte Özge'nin dersi anlatan hocayı yenmesiyle daha önce onun dikkatimi çekmediğini fark ediyorum. O andan sonra baktığımda matematiğe çok yetenekli olduğunu görüyorum.

Öğleden sonra Feza Gürsey Bilim Merkezi'ne gidiyoruz. Yolda onlara zeka oyunu dağıtıp çözmelerini istiyoruz. Yapıp sesleniyorlar "Doğru mu?" diye. Bilim merkezinde kendileri keşfetsin diye ayarlanmış deneylerde teker teker zaman geçiyoruz. Hepsinin çok sevdiği yerden 2 saat geçirdikten sonra ayrılıyor.

Bilimcede vibro motor yapmayı öğreniyorlar ve yaz bilim kampının son gününe kadar onları yanından ayırmıyorlar. Akşam yemekten sonra spor yapıyorlar. İlk gün temposunda çoğu yorgun bir şekilde odalarına çekiliyor biz de yanlarına gidiyoruz. O zaman çocuk odalarından benim

sorumlu olduğuma yöneliyorum. Habibe, bir arkadaşı ve öğretmeniyle gelmiş. Büyüyünce doktor olmak istiyormuş. Yeliz de doktor olmak istiyormuş. Narin kararsız olduğunu söylüyor.

Sonraki gün çok hareketli başlıyor. O esnada gözüme Gizem takılıyor diğer arkadaşlarından ayrı duruyor. Henüz buraya alışamadığını anlıyorum. Ve seminer başlamadan Serhat Abi'nin bize öğrettiği oyunu oynamaya başlıyoruz. Herkes

kendisi hakkında 3 şey söyleyecek ve birisi yanlış olacak. Yanlışı bulan çıkıp kendi hakkında 3 şey söyleyecek ve oyun böyle gidiyor. Oyun sonunda arkadaş olmaya başlıyorlar. Bugün oynanan zeka oyununu o kadar çok seviyorlar ki tüm hafta "Abla ondan yok mu?" diye bana soruyorlar. Hatta gitmeden bir gün önce ellerinde bir sürü zeka oyunu olduğu halde Tuna ve Özge'nin elinde hala o oyunu görüyorum.

Müzeleri gezerken yağmurun azizliğine uğruyoruz ve geceye kadar süren yağıştan o günkü gökyüzünü gözlem fırsatını kaçıırıyoruz. Sonraki gün maket uçak yapıyoruz ve pilot olmak isteyenler gün yüzüne çıkıyor. Kampın en güzel tarafının çocukların meslek seçimindeki değişim olduğuna inanıyorum. Kararsız ve ne yapacağını bilmezken bir etkinlikle gıda mühendisi, bilim insanı, kimyager olacağım demeye başlıyorlar. O anlarda düşünüyorum o çocuk için hayatın artık ne kadar farklı olacağını ve yaşamında nelerin değişeceğini.

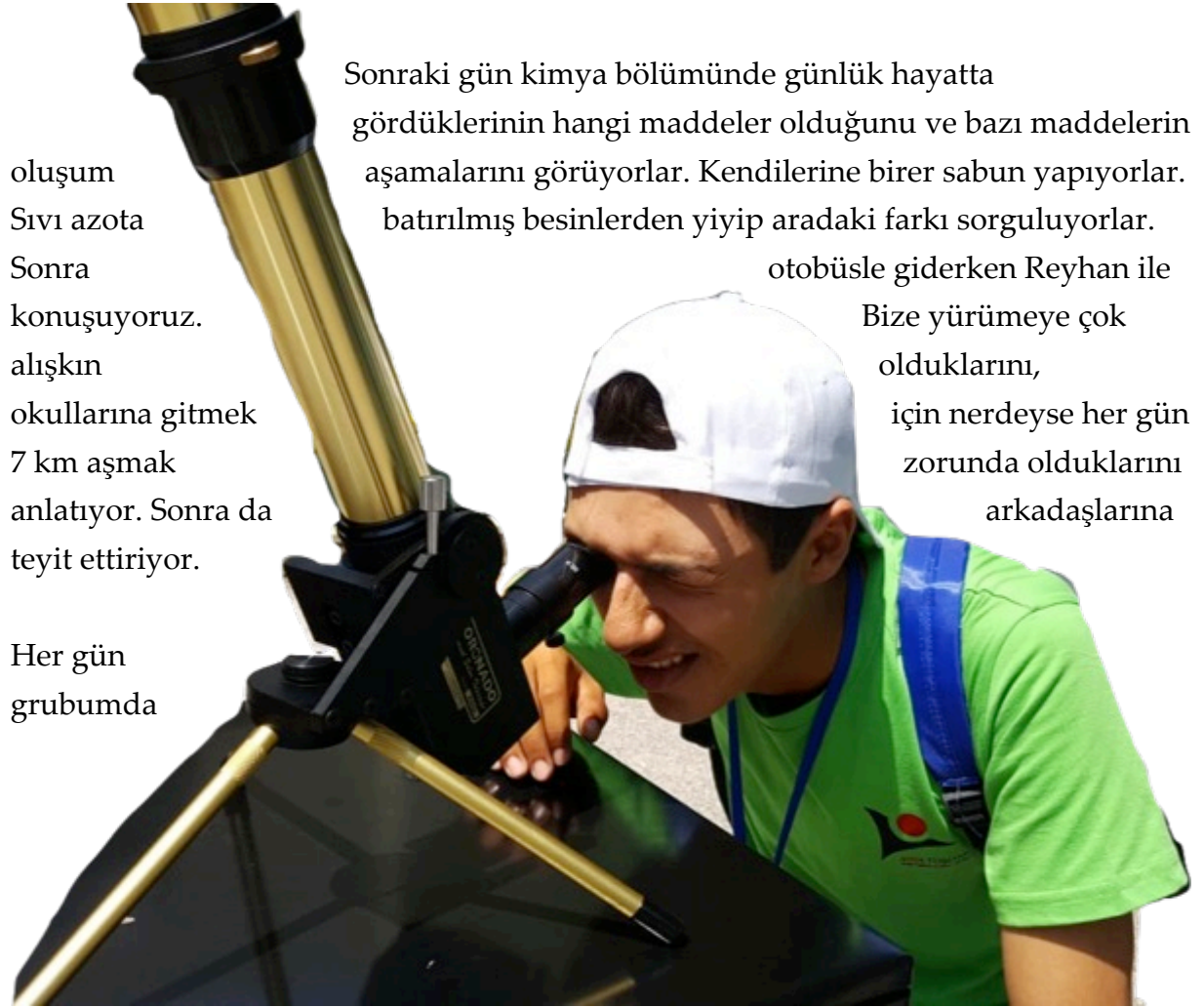
Kurtuluş Müzesi'ne gidiyoruz. İnanamıyorlar o kadar küçük olduğuna. Dilek hayallerinde çok daha büyük bir bina beklediğini söylüyor. Sonrasında Satranç Müzesi'ne gidiyoruz. Orda da taşların şekline, rengine göre hangi ülkeden getirildiğini tahmin oyunu oynuyoruz. Tabi ki berabere bitiyor:)

O günkü son müze olan Anadolu Medeniyetleri Müzesi'ne gidiyoruz. Orayı hepsinin merakla beklediğini bilerek ağırdan almaya çalışarak geziyoruz. En sevdiğim yeri ise Midas'ın öyküsünde hepsinin yüzünde kocaman gülümsemeler oluşması oluyor. Oradan Ali Kuşçu Gözlem Evi'ne gidiyoruz. Hamdi'ye soruyorum "En sevdiğin yeri neresiydi, nasıl buldun?" diye. Bana yatak gibi koltuklarda izlediği animasyon ve astronotların giydiği kıyafetleri görmek olduğunu söylüyor.

Hava kararmadan Vişnelik'e gidiyoruz. Çocuklar programda gördüklerinde her yerinden vişne fışkıran bir yer beklediklerini söylüyor. Gördüklerinin hayalleriyle uyuşmadığını fark ettiklerinde şaşkınlıklarını bir kenara bırakıp yerlerine oturmaya başlıyorlar. Yemekten sonra şarkılar söyleniyor. Eğlence başlıyor ve kampta o güne

kadar gördüğüm en mahzun bakışlı ve utangaç çocukla tanışıyorum. Bu kadar gündür nasıl gözden kaçırdığıma hayret ediyorum. Yaylalardan gelmişler. 5 kardeş olduklarını, 2 abisi olduğunu ve birinin üniversiteye başlayacağını anlatıyor. Ondan küçük olan 2 kardeşi 4. ve 6. sınıflara gidiyormuş. Bunları bana bakmadan anlatıyor. Doktor olma hayalinden bahsediyor. Sonra onu oynaması için kaldırdığımda bilmediği için dalga geçmelerinden korktuğunu anlatıyor. Abilerinin arasına onu yerleştirip oynamayı öğretiyoruz. Gecenin sonunda Taha'yı oyun alanında hala oynarken görüp mutlu oluyorum.

Sonraki gün kimya bölümünde günlük hayatta gördüklerinin hangi maddeler olduğunu ve bazı maddelerin oluşum aşamalarını görüyorlar. Kendilerine birer sabun yapıyorlar. Sıvı azota batırılmış besinlerden yiyip aradaki farkı sorguluyorlar. Sonra otobüsle giderken Reyhan ile konuşuyoruz. Bize yürümeye çok alışkın olduklarını, okullarına gitmek için nerdeyse her gün 7 km aşmak zorunda olduklarını anlatıyor. Sonra da arkadaşlarına teyit ettiriyor.

Her gün grubumda

mühendis olmak isteyen sayısı artıyor. Sordukları sorular iyice nitelikli hale geliyor. Bir tanesinin "Newton beşiğindeki bilyelerden birinin kütlesini iki katına çıkarırsak diğer taraftan kaç top çıkar?" diye soru sorduğunu öğrendiğimde karşımdakilerin aslında çocuk değil potansiyel bilim insanı olduğunu bir daha hatırlıyorum.

Anıtkabir'e gidiyoruz son günlerinde. Sandıklarından daha büyük olduğunu ve görkemli olduğunu söylüyorlar. Eymir'e geçiyoruz sonra. Bizi pamuk şeker, döner ve yüz boyama ekibi karşılıyor. Hemen yüzlerini boyatmaya, pamuk şekerleri ellerine almaya

bitiyor.
yapılıyor.
Zehra'nın
süzülüyor.
hepsinin
tutuyorlar. Bir
sürekli bir

başlıyorlar. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan gün
İşletmede veda programı

gözünden iki damla yaş
Sonra bakıyorum aslında
gözünde yaş var ama
hafta boyunca
arada

olduğumuz çocuklar yavaş yavaş gidecekleri için üzülüyorlar. Evlerine gitmeye hazırlanıyorlar. Bir kısmı yola çıkıyor.

Ertesi gün saat 12 olduğunda yurttan ne çocuk sesi ne de bizim sesimiz çıkıyor. Gittikleri için üzgün ama geldikleri için sevinerek son kalan eşyaları da toparlayıp çıkıyoruz. Aynı kampa küçükken gelip şimdi yolum nasıl düştüyse (kendimden biliyorum) 5 yıl sonra onlar da yine gelecekler biraz büyüyüp.

Tuğçe Ergen
Gazi Hukuk 3

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İLK YAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLK YAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde,
son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına “Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı” yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD’den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi: -yeni adres-

- <https://www.classy.org/campaign/ILKYAR/c164385>

2. E-postalarınızda www.ILKYAR.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İLK YAR'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ILKYAR.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İLK YAR izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.